Uit het Woord der Waarheid

Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud

Jaargang 81 • nummer 9 • september 2026

INHOUD

Heer' Jezus, U prijzen wij! (gedicht) 201
De vrijsteden (5) 202
Twee broden met zuurdeeg (3, slot) 206
Pas op! Brandgevaar! 210
De Heere toebehoren en Hem liefhebben 215
Weest nuchter, waakt! 222
Geen aansluiting 223

Neerzetboeken

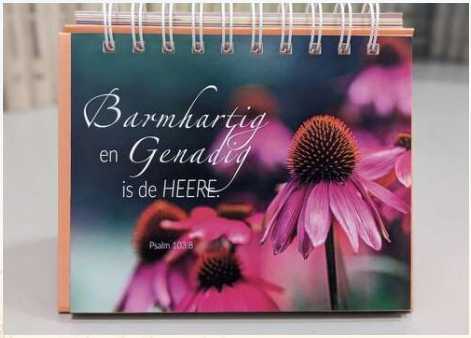

'De HEERE is nabij' is een neerzetboek met 24 ansichtkaarten met Bijbelteksten en prachtige afbeeldingen van bloemen en planten.

In diverse varianten beschikbaar!

U kunt dit boek een mooi plekje geven in uw huis! De kaarten kunnen er ook uitgehaald worden en als ansichtkaart worden verstuurd. Zo kunt u er ook een ander nog weer blij mee maken!

Bestelcode 6709 **Prijs: € 12,95**

Kijk ook eens op onze website voor de uitgebreide kaartencollectie.

We hebben voor diverse gelegenheden kaarten beschikbaar: condoleancekaarten, maar ook kaarten met een Bijbeltekst voor bemoediging.

We attenderen u graag op onze mix paketten: bijv. mixpakket van 30 verschillende ansichtkaarten uit de serie 25, formaat A6, hoogglans voor slechts **€ 12,95.**

Colofon

Redactie- en administratie-adres:
Stg. Uit het Woord der Waarheid
Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lectuurbestelling:
Tel. 0543 - 47 17 46
E-mail: bestel@uhwdw.nl
IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info: info@uhwdw.nl
Giften e.d.: admin@uhwdw-fcs.nl
ISSN: 1384-735X

Giftenrekening:
IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02
BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)
*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:
- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, noodhulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock © foto's binnenzijde: Pixabay

Heer’ Jezus, U prijzen wij!

Heer’ Jezus, U prijzen
de Uwen in koor;
ons loflied zal rijzen
al d’ eeuwigheid door.
Om U te vereren
verheft zich ons hart;
de dank, roem en ere
aan U, Man van smart!

Wij prijzen en loven
Uw liefde, o Heer’,
en brengen eens Boven
voortdurend U eer.
Daar slaan w’ allen gade
Uw vriend’lijk gezicht.
Ja, al Uw genade
is op ons gericht.

De Morgenster-stralen
verkwikken ons reeds;
dat U ons komt halen
genieten wij steeds.
O, wat een verblijden
als we U zullen zien
en U voor Uw lijden
volmaakt hulde biên!

Aan ’t kruis moest U sterven;
U gaf daar Uw bloed
om ons te verwerven
het eeuwige goed.
Aan U de victorie!
Ontvang als Uw loon
d’ aanbidding en glorie,
o, eeuwige Zoon!

Adrien Ladrierre en Louis Porret-Bolens

De vrijsteden (5)

Jozua 21: De Levieten en de vrijsteden

In Jozua 21 komen de Levieten in Silo bijeen, waar de tent van ontmoeting was opgezet (hfdst. 18:1). Ze hebben terecht een sterk verlangen dat ze aan Eleazar, de priester, aan Jozua en aan de andere familiehoofden voorlegden: ze hadden geen erfelijk bezit in het land gekregen. Het staat er zo mooi dat de Heere hun erfdeel was (zie Deut. 10:9; 18:1-2; Num. 18:24). Maar God had verordend dat aan hen steden om in te wonen en weidegrond voor hun vee gegeven moesten worden (zie Num. 35:1-8). Daaraan herinneren de Levieten Jozua nu: 'De HEERE heeft door de dienst van Mozes geboden ons steden te geven om in te wonen en hun weidegronden voor ons vee' (vs. 2).

Vervolgens worden er in totaal 48 steden aan de Levieten toegewezen (vs. 41), waaronder ook de zes vrijsteden. Hierbij kreeg elk van de drie geslachten die de stam Levi vormden, twee steden:

Voor de nakomelingen van Kahath
- Hebron: voor de nakomelingen van Aäron (vs. 11-13)
- Sichem: voor de rest van de nakomelingen van Kahath (vs. 20-21)

Voor de nakomelingen van Gerson
- Golan in Basan (vs. 27)
- Kedes in Galilea (vs. 32)

Voor de nakomelingen van Merari
- Bezer (vs. 36)
- Ramoth in Gilead (vs. 38)

Het feit dat de vrijsteden door Levieten bewoond werden, was een bijzondere genade van de kant van God, aan de ene kant voor de Levieten en aan de andere kant voor het hele volk. De stamvader Levi had samen met zijn broer Simeon zwaar gezondigd toen ze zich vanwege hun zus Dina wreekten (zie Gen. 34:25 e.v.). Als gevolg daarvan moesten hun nakomelingen verspreid worden: 'Vervloekt zij hun woede, want die is hevig, en hun verbolgenheid, want die is hard. Ik zal hen *verdelen over Jakob* en hen *verspreiden in Israël*' (Gen. 49:7).

Deze straf gaat nu in vervulling. De 48 steden waren over de 12 stammen verspreid. Maar God had daarmee zegenrijke bedoelingen. Op deze manier waren de Levieten over heel het land verdeeld en goed bereikbaar, zodat ze het volk onderwijzen konden (zie Mal. 2:7). Bovendien ontvingen ze het voorrecht om de door God ingestelde vrijsteden te besturen.[1] Dat leren we in Jozua 21: zes van hun steden werden als vrijplaatsen toegewezen.

In 1 Kronieken 6 wordt terugkijkend daar nog een keer naar verwezen (vs. 57-67). Hier leren we vooral dat Hebron niet alleen een Levietenstad werd, maar zelfs een priesterstad:

'De nakomelingen van Aäron, van het geslacht van de Kahathieten, want dat lot was voor hen. Zij gaven hun Hebron, in het land Juda, met zijn weidegronden eromheen … Aan de nakomelingen van Aäron gaven zij de vrijsteden Hebron en Libna met hun weidegronden, Jattir en Estemoa met hun weidegronden' (1 Kron. 6:54-57).

1 Levieten hadden – als het goed was – onderscheidingsvermogen en konden voor het volk een enorme hulp zijn bij de toepassing van de wet door onderwijs dat daarbij aansloot. In de toepassing op Christenen heeft dit gegeven zeker een geestelijke betekenis, vooral als het gaat om kwestie van een tuchtmaatregel (zoals een uitsluiting volgens 1 Kor. 5).

Parallellen met het Evangelie

Het Oude Testament spreekt niet *over Christenen,* maar het is wel van grote betekenis *voor Christenen*. Veel van de ervaringen van Israël zijn 'voorbeelden' en het hele Oude Testament is tot onze onderwijzing geschreven (zie Rom. 15:4; 1 Kor. 10:11). Daar horen ook de vrijsteden bij. Maar wat betekenen die precies in geestelijk opzicht?

In één opzicht leveren de vrijsteden ons een mooi beeld van het Evangelie – en dat willen we in dit hoofdstuk onderzoeken. Tegelijk zullen we merken dat veel details niet begrepen kunnen worden als we alleen maar het Evangelie voor ons hebben. Om deze details te verklaren, moeten we rekening houden met een diepere, typologische betekenis. Maar nu overdenken we eerst de toepassing op het Evangelie.

De doodslager

De doodslager verkeerde in een wanhopige situatie. Door zijn toedoen had een mens een ongeluk gehad en wel met fatale gevolgen. Dit feit alleen al moest hem heel ongelukkig maken, maar bovendien verkeerde hij in acuut gevaar. Hij moest er rekening mee houden dat een familielid van de overledene achter hem aan zou komen en alles in het werk zou stellen om deze persoon te wreken.

Deze uitgangsituatie is te vergelijken met de toestand van de mens. Hij heeft gezondigd en moet op straf rekenen (zie Rom. 3:23). Alle mensen zijn van nature 'kinderen van de toorn' (Ef. 2:3). Dat brengt ons direct bij het volgende punt: de mens is op de vlucht.

De vlucht

Ieder mens is op de vlucht voor God. Dat was al bij Adam en Eva het geval toen ze gezondigd hadden. Ondanks de schorten van vijgenbladeren (beeld van eigen inspanningen om voor God te kunnen bestaan), voelden ze instinctief aan dat ze niet met God in het reine waren. Daarom verstopten ze zich voor Hem (Gen. 3:7-8).

Miljoenen mensen vergaat het sindsdien net zo. Toen Adam en Eva in zonde vielen, werden hun de ogen geopend en wisten ze het verschil tussen goed en kwaad – ze hadden een geweten. Tot op vandaag heeft ieder mens de zondige natuur van de in zonde gevallen voorvader Adam (Rom. 5:19). Hij laat zich tot zondige daden verleiden en wordt dan door zijn 'waarschuwingslicht' – het geweten – gealarmeerd. Maar hij weet geen uitweg en hij gaat op de vlucht voor God.

Dat geldt zelfs voor de moderne maatschappij van de 21e eeuw. Zij onderneemt allerlei pogingen om mensen van de vlucht – en van het probleem waardoor de mensen vluchten – af te brengen:

- Nieuwe definities en woordcreaties die goede of neutrale uitdrukkingen gebruiken voor het kwaad (en soms het goede veroordelen).
- Een relativisme dat ons moet doen geloven dat alles goed is, elke mening correct en elke weg oké is als die ons maar naar het doel brengt (het gaat niet meer om 'goed', maar om 'goed voor mij').
- Afleidingsmanoeuvres die ons van het kernprobleem ('zonde') afhouden en die ons bezighouden met al het andere (vroeger was dat het materialisme, vandaag meer het klimaat, voeding, fitness, gezondheid enzovoort). Al deze dingen zijn belangrijk, maar je moet daardoor niet de (toe)vlucht vergeten.

(Wordt vervolgd). M. Hardt

Twee broden met zuurdeeg (3, slot)

Exodus 23:15-22

Een zondoffer

'Verder moet u één geitenbok als zondoffer en twee lammeren van een jaar oud als dankoffer bereiden' (Lev. 23:19).

In tegenstelling tot het Feest van de Eerstelingen (vs. 12-13) moesten tijdens het Wekenfeest een zondoffer en een vredeoffer geofferd worden. De Heere hoefde geen offer te brengen voor Zijn eigen zonden. Hij heeft nooit zonden begaan, Hij had geen zondige natuur. We weten dat Hij 'het niet dagelijks nodig heeft, zoals de hogepriesters, eerst voor Zijn eigen zonden slachtoffers op te offeren, daarna voor die van het volk'. Voor ons daarentegen is een zondoffer noodzakelijk. Hetzelfde vers zegt verder: 'want dit heeft Hij eens voor altijd gedaan door Zichzelf op te offeren' (Hebr. 7:27).

Dit verschil is een gevolg van een ander verschil, dat we al hebben opgemerkt. Het graanoffer dat van Christus spreekt, bevat namelijk geen zuurdesem, maar in het graanoffer dat van de Gemeente spreekt, bevat dat wel. Christus is de reine en zondeloze.

Een vredeoffer

Het vredeoffer herinnert ons eraan dat er gemeenschap is tussen God en en de mensen die bij de Gemeente horen. In het beeld van het vredeoffer kunnen God en de mens hetzelfde vlees eten en van hetzelfde voedsel genieten (Lev. 7:19), namelijk de Persoon van de Zoon van God, Die oneindig kostbaar is voor God en Die ook kostbaar is geworden voor ons (verg. 1 Petr. 2:7).

Een beweegoffer

'De priester moet ze met het brood van de eerstelingen als beweegoffer voor het aangezicht van de HEERE bewegen, met de twee lammeren. Ze zijn een heilige gave voor de HEERE, bestemd voor de priester' (Lev. 23:20).

De twee lammeren die hier 'bewogen' werden, waren die van het vredeoffer. Samen met het brood worden ze op deze manier getoond en gepresenteerd. Er ontstaat een prachtig beeld: de twee broden symboliseren de Gemeente en de twee lammeren Christus als het vredeoffer. De boodschap is duidelijk: de Gemeente bestaat uit mensen die in relatie met God zijn gebracht.

In dit vers wordt ook de priester genoemd. Dit brengt ons bij een ander bijzonder kenmerk dat dit feest met het vorige verbindt. Ook daar (en alleen daar in Ex. 23) wordt de priester genoemd (vs. 10-11). Is dit niet een aanwijzing dat het priesterschap enerzijds verbonden is met Christus en anderzijds met Gods gedachten over de Gemeente? De priester moet 'bewegen', dus de schoonheid van het offer toegankelijk maken en tonen. Maar hij moet en mocht zich ook voeden met deze offers.

Geen dienstwerk

'U moet op diezelfde dag uitroepen dat u een heilige samenkomst hebt. U mag geen enkel dienstwerk doen. Het is een eeuwige verordening, in al uw woongebieden, al uw generaties door' (Lev. 23:21).

Er moest een 'heilige samenkomst' worden afgekondigd op de dag van het Wekenfeest. Het was een van de drie feesten waarvoor iedereen van het volk Israël naar Jeruzalem moest gaan, de plaats die God had uitgekozen 'om Zijn Naam daar te laten wonen' (verg. Deut. 16:11). Tot op de dag van vandaag is het Gods idee dat gelovigen samenkomen 'als gemeente' (Matth. 18:20; 1 Kor. 11:18; verg. 14:23). Op deze manier wordt iets van de Gemeente van God zichtbaar voor de mensen.

Op het Wekenfeest mocht geen dienstwerk worden verricht. De mens kon niets bijdragen aan dit grote werk van God, de vorming van de Gemeente. Wij zijn Zijn werk (Ef. 2:10).

Ten slotte worden de 'woongebieden' genoemd, dus de huizen van de Israëlieten. Hoewel het Wekenfeest officieel in Jeruzalem werd gevierd, kon het niet worden gescheiden van de privésfeer. God wil dat de waarheid van Christus en de Gemeente in onze huizen gekoesterd en bemind wordt.

De arme en de vreemdeling

'Wanneer u de oogst van uw land binnenhaalt, mag u de rand van uw akker bij het binnenhalen van uw oogst niet helemaal afmaaien, en wat van uw oogst is blijven liggen, mag u niet oprapen. U moet het laten liggen voor de arme en de vreemdeling. Ik ben de HEERE, uw God' (Lev. 23:22).

Nadat de broden aan de Heere waren geofferd, zou de oogst volgen. Er zou nog steeds tarwe zijn dat geen deel uitmaakte van de broden. De rand van het veld zou niet volledig geoogst worden, maar zou overblijven voor de armen en voor vreemdelingen. Deze twee groepen zouden gezegend worden op een moment dat de broden van het toneel zouden zijn verdwenen. Wat betekent dit? Gods gedachte in dit vers gaat verder dan sociale kwesties (steun voor de armen), hoewel die er natuurlijk ook bij horen. Als de oogst komt, zullen de broden verdwenen zijn (de Gemeente zal worden weggevoerd). Dan zal er zegen zijn voor de Joden, die het overblijfsel van Israël zullen vormen. Zij zijn 'ellendige schapen', de 'ellendigen onder de schapen' (Zach. 11:7,11) – hier voorgesteld door de 'arme'.

Zij zullen het Evangelie van het koninkrijk verspreiden (zie Matth. 24:14). Als gevolg daarvan zullen velen onder de heidenen gered worden – hier voorgesteld door de 'vreemdeling'. Het hoogtepunt van zegen zal bereikt worden in de Gemeente, maar na de opame zal er zegen blijven stromen.

‘Ik ben de HEERE, uw God’

De slotzin ‘Ik ben de HEERE, uw God’ komt in dit hoofdstuk alleen hier en in vers 43 voor, dat wil zeggen aan het einde van het vierde en het einde van het zevende feest. Dit benadrukt dat de eerste vier feesten bij elkaar horen. Ze hebben te maken met de komst van Christus in genade. De laatste drie vormen de tweede groep feesten. Deze hebben te maken met Israël en de verschijning van Christus.

God noemt hier twee van Zijn namen. Hij wilde een relatie met Zijn volk (de naam ‘HEERE’ (*Jahweh*) spreekt hiervan) en Hij heeft de macht om Zijn plan uit te voeren (Hij is *Elohim*). Het ‘Ik ben’ laat zien dat Hij niet verandert en dat Zijn plan standhoudt. Het betekent namelijk ‘uw’ God. De Israëlieten moeten weten dat alle zegeningen die door de feesten van de HEERE worden gepresenteerd, gebaseerd zijn op de relatie met deze God en voortkomen uit Zijn gedachten: Ik ben de HEERE, úw God.

Conclusie

De instructies voor het Wekenfeest illustreren een hele reeks kenmerken van de Gemeente, waarvoor Christus Zichzelf gaf en waar wij bij mogen horen:

- *volledigheid van zegen (zeven weken, vs. 15);*
- *verbondenheid met Christus als de Opgestane (dag na de sabbat, vs. 16);*
- *nieuwheid (een nieuw graanoffer, vs. 16): de Gemeente is geschapen 'tot een nieuwe mens';*
- *nieuwe en oude natuur (fijn meel en zuurdesem – gebakken, vs. 17);*
- *eerstelingen (vs. 17);*
- *getuigenis (**twee** broden, vs. 17);*
- *aanvaarding in Christus (voorafgebeeld door het brandoffer, vs. 18);*
- *noodzaak van een zondoffer (vs. 19);*
- *gemeenschap met God (vredeoffer, vs. 19);*
- *Gods werk, de mens kan niets bijdragen (geen dienstwerk, vs. 21);*
- *zelfs na de tijd van de Gemeente zal er zegen zijn (voor Israël en voor de volken), maar niet in dezelfde overvloed (vs. 22).*

Michael Hardt

Pas op! Brandgevaar!

In het derde hoofdstuk van de brief van Jakobus wordt over de tong gesproken, die grote schade kan aanrichten. Maar met de tong kan ook zegen worden verspreid. Daarvoor is wijsheid van Boven nodig die Jakobus eveneens in dit hoofdstuk beschrijft.

Al in hoofdstuk 1 spreekt Jakobus van het spreken en van de tong. De mens moet 'traag [zijn] om te spreken' (vs. 19) en wie

zijn tong niet in toom houdt, zijn godsdienst is betekenisloos (vs. 26). Wie luistert, wil iets te weten komen, wil iets leren, wil profiteren van de kennis en de ervaringen van de ander. Maar wie meent altijd en over elk onderwerp wat te moeten zeggen, dat wil zeggen zijn tong niet in toom kan houden, die bedriegt zijn hart. Hij denkt God te dienen, maar dient in feite zichzelf. Jakobus laat dus zien dat de manier waarop wij onze tong gebruiken, onze innerlijke houding weergeeft.

De volmaakte man

Deze gedachtegang wordt in hoofdstuk 3 weer opgepakt, als het om leraars gaat.[2] Jakobus waarschuwt hier voor de (Joodse) neiging om voortdurend als leraar op te treden en zo over anderen te beslissen. Wie anderen de les leest, moet zich realiseren dat hij *zelf* wordt beoordeeld naar zijn maatstaf die hij anderen oplegt. Daarom moeten we voorzichtig zijn, want wij komen allemaal vaak snel ten val. Maar wie niet in 'woorden struikelt, is een volmaakt man' (Jak. 3:2); hij kan zijn hele lichaam in bedwang houden.

De woorden van de Heere Jezus waren altijd gepast. In Johannes 8:26 horen we Hem zeggen: 'wat Ik van Hem gehoord heb, dat spreek Ik tot de wereld' en in vers 28: 'maar deze dingen spreek Ik zoals de Vader Mij heeft geleerd'. Er was bij Hem ook geen verschil tussen woorden en daden; ze stemden volledig overeen. Dat is bij ons vaak niet zo. Wij hebben de neiging anderen te zeggen wat ze moeten doen, terwijl we er zelf in tekortschieten.

Klein lid – grote gevolgen

Vanaf vers 3 worden er twee voorbeelden gegeven van kleine dingen die grote gevolgen hebben.

2 Daarmee wordt niet bedoeld dat we de gave van leraar gering moeten schatten, want de verheerlijkte Heere heeft aan het lichaam gaven gegeven die tot groei van de gelovigen moeten dienen (verg. Ef. 4:11).

- Door het bit in zijn mond gehoorzaamt een paard ons.
- Het roer van een schip stuurt een groot schip.

Ook de tong is een *klein* lid aan het menselijk lichaam en ze heeft toch *grote* gevolgen; ze kan grote schade aanrichten. Laten we ons door Gods Woord laten waarschuwen. Een onbedachtzaam woord kan een groot veld in brand steken. 'Er zijn er die als met dolksteken praten, ondoordacht, maar de tong van de wijzen betekent genezing' (Spr. 12:18).
Wat in vers 6 over de tong wordt gezegd, is uitermate ernstig, ook al gaat het uiteindelijk om de tong van de natuurlijke mens en niet van iemand die opnieuw is geboren.

Toch geldt: wie niet oplet en Gods licht niet over zijn leven laat schijnen, zal met zijn tong een wereld van ongerechtigheid aanwakkeren. Er worden drie concrete gevaren genoemd:

- De tong verontreinigt het hele lichaam. 'Maar wat de mond uitgaat, komt voort uit het hart, en dat verontreinigt de mens' (Matth. 15:18). Dat gaat mij heel persoonlijk aan!
- Ze 'zet onze levensloop in vlam'. Daarbij gaat het om de gevolgen voor andere mensen, voor onze omgeving. Met mijn woorden kan ik mijn omgeving negatief beïnvloeden.
- Ze 'wordt door de hel in vlam gezet'. We kunnen onze tong als instrument door satan laten gebruiken. Eens moest de Heere Jezus tegen Petrus zeggen: 'Ga weg, achter Mij, satan' (Matth. 16:23).

Het is een hele opgave om de tong in toom te houden. Het is de mensen gelukt om wilde dieren, vogels en zeedieren te temmen, maar geen mens kan de tong in toom houden. Ze zit vol dodelijk gif. Laten we deze laatste zin nauwkeurig bekijken: ze

is niet alleen vol gif, maar vol *dodelijk* gif. Met de tong kun je iets volledig vernietigen. 'Dood en leven zijn in de macht van de tong' (Spr. 18:21).

Waar wordt mijn tong door aangedreven?

Je kunt met je tong God prijzen en de mens vervloeken. Zegen en vloek kunnen uit één mond komen. In de natuur bestaat zoiets niet: uit één en dezelfde bron kan niet tegelijkertijd zoet en bitter water komen en een vijgenboom brengt geen olijven voort en een wijnstok geen vijgen. Ook uit het zoute komt geen zoet voort.

Bij iedereen die opnieuw geboren is, hoort uit de mond het goede voort te komen – en niet goed én kwaad. Daarom zegt vers 10: 'Dit moet niet zo zijn, mijn broeders'. Maar de gelovige bezit niet alleen de nieuwe natuur; het 'zondige vlees' is er nog steeds, maar het is veroordeeld (verg. Rom. 8:3) en wij worden opgeroepen om 'in nieuwheid van leven te wandelen' (Rom. 6:4). Dit slaat ook op het gebruik van onze tong. Onze woorden horen uit ons gereinigde hart te komen. Dan zijn het *goede* woorden: 'De goede mens brengt uit de goede schat van zijn hart het goede voort, en de boze brengt uit de boze [schat] het boze voort; want uit [de] overvloed van [het] hart spreekt zijn mond' (Luk. 6:45).

Dit verband tussen hart en mond kende David al. In Psalm 19:15 zegt hij: 'Laat de woorden van mijn mond en de overdenking van mijn hart welgevallig zijn voor Uw aangezicht, HEERE, mijn Rots en mijn Verlosser!' Deze wens zou ook onze wens moeten zijn.

Wijsheid

Vanaf vers 13 gaat het om wijsheid. Ze komt tot uitdrukking in ons spreken. Hier worden twee soorten wijsheid onderscheiden: de ene komt niet van boven (vs. 14-16), de andere is de wijsheid van boven (vs. 17).

De *wijsheid van beneden* blijkt uit afgunst en twistzucht. Ze is:

- aards – want ze is beïnvloed door wat op aarde zichtbaar is, niet door de hemelse dingen;
- natuurlijk – ze wordt aangestuurd door de menselijke gevoelens, niet door Gods Geest;
- duivels – ze wordt door satan gevormd, die de leugenaar en mensenmoordenaar is.

De gevolgen zijn wanorde en allerlei kwade praktijken. Een ernstige waarschuwing voor ons!

Maar daarna wordt **de wijsheid van boven** door zeven kenmerken aangetoond die we ook in het leven van de Heere Jezus terugvinden:

1. *Rein*: de wijsheid van boven blijkt uit reinheid, dat wil zeggen dat ze zonder zonde is. Het is kenmerkend dat de opsomming met 'in de eerste plaats' begint: deze reinheid is de basis van de daaropvolgende kenmerken.
2. *Vreedzaam*: dit is het tegendeel van twistzucht. Wijsheid van boven leidt tot vrede.
3. *Inschikkelijk*: dat staat tegenover menselijke toorn. Spreuken 25:15 zegt: 'en een zachte tong kan beenderen breken'.
4. *Gezeglijk*: de wijsheid van boven leidt tot gehoorzaamheid. Niet de eigen wil regeert, maar je stelt je onder Gods wil en doet die.
5. *Vol barmhartigheid en goede vruchten*: geen hardheid, maar barmhartigheid, meelevendheid en hulpvaardigheid worden door deze wijsheid teweeggebracht.
6. *Onpartijdig*: maar al te snel wordt er uit sympathie partij voor iemand gekozen. Dat is dan 'natuurlijk', door menselijke gevoelens geleid. In plaats daarvan wil de wijsheid van Boven leiden tot een rechtvaardige houding.
7. *Ongeveinsd*: alles hoort waarachtig te zijn, niet gehuicheld of gesimuleerd.

Als deze geestelijke eigenschappen in ons hart zijn en ons bepalen, dan zal dat tot een goed, God welgevallig gebruik van onze tong leiden. Het zal er ook toe leiden dat we vrede stichten. Dan kunnen we kanalen van zegen zijn. Laten we op ons hart letten, zodat onze mond tot eer van God wordt ingezet!

H. Frisch

De Heere toebehoren en Hem liefhebben

In de Brief aan Efeziërs spoort de apostel Paulus in hoofdstuk 4 de gelovigen aan om op te houden te wandelen zoals de volken wandelen, zoals zij zelf ook hadden gewandeld toen zij nog vreemd aan het leven Gods waren (vs. 17-19). Zij moesten nu leven op een manier die paste bij wat ze uit genade hadden ontvangen. Ook zei de apostel tot hen: 'Maar zo hebt u Christus niet geleerd, waar u Hem immers hebt gehoord en in Hem bent onderwezen, zoals de waarheid in Jezus is: dat u, wat de vroegere wandel betreft, de oude mens hebt afgelegd, die ten verderve gaat door zijn bedriegelijke begeerten, en vernieuwd bent in de geest van uw denken, en de nieuwe mens hebt aangedaan, die overeenkomstig God geschapen is in ware gerechtigheid en heiligheid' (vs. 20-24). Gelovigen zijn vreemdelingen in deze wereld (1 Petr. 2:11). De Schrift roept hen op om te leven in overeenstemming met de roeping waarmee zij geroepen zijn (Ef. 4:1-2) en zichzelf er voortdurend aan te herinneren hoe zij Christus hebben *leren kennen*.

Leren over Christus

Allereerst moet u Hem persoonlijk horen, in uw geweten en in uw hart en Hem ontvangen. Hij klopt, maar de deur moet van bin-

nenuit worden geopend (Openb. 3:20; 22:17). Iedereen moet dit besluit nemen: het leidt tot bekering en geloof.

Hoe kunnen wij in God onderwezen worden? Voornamelijk door het *Woord van God* zelf te lezen. Daarom moeten wij proberen het zo vaak mogelijk te lezen en de Heere vragen het ons door Zijn Geest te doen verstaan. Het wordt ook overgeleverd, uitgelegd, uiteengezet door familieleden of dienaren van God, of door goede geschriften van trouwe uitleggers die erop hebben gelet om de letter van de Schrift te respecteren en niet te luisteren naar alles waartoe onze verbeelding in staat is, zelfs als het gaat over het Woord van God.

Al de eeuwige raadsbesluiten van God rusten op één Persoon, *op Christus* – wat betekent: Messias. Hij manifesteerde God op aarde en werd daarna verheven in heerlijkheid. Hij is de Heere, dat wil zeggen: Hij is voor iedereen de absolute Meester. Spoedig zal Hij voor het oog van de hele wereld verschijnen als Koning der koningen en Heere der heren (Openb. 19:16). Maar deze wonderbare Verlosser is ook Degene Die nu het hart van de gelovige vervult: wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad (1 Joh. 4:19).

Hulpbronnen in het Woord van God

Waar een gelovige is, te midden van heidenen of atheïsten, hij hoort al tot bij hemelse domein! Hij is dus 'tijdelijk' op aarde, in tegenstelling tot alles wat hem omringt. Maar hij heeft volmaakte Goddelijke middelen om een *getuigenis te* kunnen afleggen dat de Heere goedkeurt: het Woord van God, voedsel voor zijn ziel en de aanwezigheid van de Heilige Geest in hem, Die hem kracht, liefde en bezonnenheid geeft (2 Tim. 1:7-8).

We zullen enkele gedeeltes uit de Schrift aanhalen *die* ons waarschuwen en ons vooral *bemoedigen* en troosten (Jes. 40:1).

Het voorbeeld van Jozua

'Maar wat mij en mijn huis betreft, wij zullen de HEERE dienen', zegt Jozua (Joz. 24:15). Op dat moment had hij een leven van trouw achter zich! Zijn wandeling in de woestijn was gevolgd door zijn deelname aan de geloofsstrijd om het land te bezitten. Zijn stellige uitspraak komt overeen met het 'u en uw huis' dat Paulus en Silas tot de gevangenisbewaarder in Filippi richtten (Hand. 16:31). Laten we niet vergeten dat de gelovige en zijn huis *gered* zijn om *te dienen*.

Het volk van Israël reageerde op Jozua door hun eigen geloof te bevestigen. Maar er waren vreemde goden onder hen (vs. 23). Niemand kan twee heren dienen (Matth. 6:24). Hun houding zal voortduren zolang zij godvruchtige leiders hebben: Jozua, Eleazar, Pinehas, maar daarna zal hun houding snel vervagen. Het is zeer gevaarlijk om godvruchtige leiders te volgen zonder zelf een geloofswandel te hebben gehad.

De woorden van Habakuk

'Ik zal dan toch in de HEERE van vreugde opspringen, mij verheugen in de God van mijn heil', zegt de profeet Habakuk, terwijl alles om hem heen ineenstort (Hab. 3:18). Wanneer wij geconfronteerd worden met een beproeving, hoe ernstig ook, *laten wij dan,* zoals Habakuk, naar de sterke *toren snellen* (Spr. 18:10). Daar krijgt de dienaar van God een bemoedigend antwoord op zijn bezorgdheid. God herinnert hem eraan dat de rechtvaardige zal leven door zijn geloof (Hab. 2:4).

Hoewel materiële zegeningen geheel kunnen ontbreken, kan hij zich zo verheugen in de God van zijn verlossing en de hoge plaatsen van het geloof beklimmen. Hij kan dan genieten van de heerlijke, eeuwige, Goddelijke hulpbronnen. Het groeiende morele *verval van het* Christendom en de spiraal van corruptie en geweld in de wereld zijn redenen voor *ongerustheid*.

Laten wij te midden van deze wanorde zijn als de profeten Micha en Habakuk: 'Zelf zal ik echter uitzien naar de HEERE, ik zal wachten op de God van mijn heil. Mijn God zal mij horen' (Micha 7:7) en: 'ik zal dan toch in de HEERE van vreugde opspringen, mij verheugen in de God van mijn heil' (Hab. 3:18). De God van ons heil verhoort het gebed. Het is God Die mij met kracht omgordt (Ps. 18:33).

Paulus' vermaningen aan Timotheüs

'Maar jij, mens Gods, ontvlucht deze dingen en jaag naar gerechtigheid, godsvrucht, geloof, liefde, volharding, zachtmoedigheid' (1 Tim. 6:11).

Gods kinderen zijn geroepen om tegen de stroom in te zwemmen. Zij moeten zich verre houden van wat de wereld liefheeft en zoekt – geld en alles wat daardoor verkregen kan worden (vs. 10) – en in plaats daarvan proberen te doen wat de Heere behaagt, wat Hem eert. De apostel voegt daaraan toe: 'met hen die de Heere aanroepen uit een rein hart' (2 Tim. 2:22). De gelovige is geroepen om afstand te nemen van de wereld, maar ook om dichter bij zijn broeders in het geloof te komen. Het leven van de Gemeente, gewenst en gegeven door de Heere, is onze grote hulpbron. Hier werken we eraan om elkaar de genadegaven te brengen als goede rentmeesters van de veelvoudige genade van God (1 Petr. 4:10).

'Maar jij, blijf in wat je geleerd hebt en waarvan je volkomen overtuigd bent' (2 Tim. 3:14). Zo vermaant de apostel zijn kind, maar ook zijn medewerker, om vast te houden aan wat hij geleerd heeft en om het in praktijk te brengen. Het is gemakkelijker iets te weten dan het te beleven. Timotheüs had veel geleerd in het gezelschap van Paulus. Hij was een *geïnspireerd* instrument in de hand van God. We kunnen op geen grotere zekerheid vertrouwen!

'Maar jij, wees nuchter in alles, lijd verdrukking, doe het werk van een evangelist, vervul je dienst ten volle' (2 Tim. 4:5). Paulus had het goede voorbeeld gegeven en nu zou zijn loop eindigen in gevangenschap. Let op dezelfde opeenvolging tijdens Ezra's bediening (Ezra 7:10).

De wanorde waarin Timotheüs leefde, had nog niet het hoogtepunt bereikt waartoe het later zou komen. Maar er waren al een dwaalleer en twisten onder de kinderen Gods. De harten van sommigen van hen werden in beslag genomen door de liefde voor geld. In zo'n situatie moest Timotheüs het karakter van een man van God tonen. Dit was alleen mogelijk door te vluchten voor de verleidingen en begeerten van een bedrieglijke wereld. Hij moest ook, zoals iedere Christen, de Goddelijke deugden nastreven, de deugden die in volmaaktheid schitterden in het leven van de Verlosser.

In de tweede brief aan Timotheüs worden de ongelukkige zedelijke karakters van de belijdende massa, te midden waarvan de ware Christenen moeten leven, steeds erger (zie 2 Tim. 3:1-9). De Heere kent die de Zijnen zijn (2:19) en zij zullen bij allen bekend worden als Hij terugkomt. Maar wie kan nu, in de verwarring en vermenging van de laatste dagen, beweren ze allemaal te herkennen?

'Maar jij, blijf in wat je geleerd hebt en waarvan je volkomen overtuigd bent' (2 Tim. 3:14). Anderen trekken de waarde van het hele Woord van God in twijfel. Ze worden steeds talrijker. Je moet blijven bij de dingen die je geleerd hebt, het werk van een evangelist doen, je dienst volledig volbrengen!

Om de goede strijd van het geloof te strijden tot het einde, om het Woord te bewaren, moet je de Heere liefhebben met heel je hart en je aan Hem vastklampen. Hij is onze eeuwige Bron, een onveranderlijk Fundament.

Petrus' woorden van vermaning

'U echter bent een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk' (1 Petr. 2:9).

Het is niet Israël, maar de familie van God, dat wil zeggen alle gelovigen. Toch was Israël een koninkrijk van priesters en een heilig volk (Ex. 19:6), maar hun deel was aards en zo was ook hun hoop. Hun deel met de Heere kon alleen worden geproefd door de Levitische verordeningen. Maar alleen met het geloof konden ze die interpreteren en dan nog alleen op een bedekte manier. Wat een contrast met de positie van de Gemeente! Gevestigd op een onwankelbaar Fundament, verbonden met haar Verlosser als de Bruid, die binnenkort aan Hem voorgesteld zal worden, geniet zij nu al van haar positie in Christus, blij wachtend op haar introductie in het huis van de Vader.

Zouden wij ons laten beroven van het genieten van deze grote voorrechten? Willen we het heerlijke doel uit het oog verliezen waar we naartoe gaan?

De aanmoediging van Judas

'Maar u, geliefden, denkt terug aan de woorden die tevoren zijn gesproken door de apostelen … Maar u, geliefden, terwijl u zichzelf opbouwt op uw allerheiligst geloof en bidt in de Heilige Geest, bewaar uzelf in de liefde van God' (Judas 1:17-20).

In de laatste dagen van het Christendom, waarover Judas spreekt, is satans activiteit van alle kanten te voelen. Hoe kunnen wij ontsnappen aan deze grote golf, die in de (vroegere) Christelijke landen een vloedgolf teweegbrengt? Wij hebben middelen, laten we ons daarom bewaren in de liefde van God (Judas 1:21). Laat het Woord, de kostbare steun van ons geloof, het gebruikelijke onderwerp van onze gesprekken zijn (Mal. 3:16). Laten we het gebed, de steun van ons geloof, de adem van onze ziel, niet verwaarlozen. Moge de liefde van God ons beschermen tegen de schadelijke invloed van onze omgeving. Moge de hoop op de wederkomst van de Heere ons hele leven heiligen.

Een heilig leven, afgezonderd van alle kwaad, is een *getuigenis* dat de vijand niet kan verdragen. Om getuigen schaars te maken, gebruikt hij twee verschillende middelen. Ten eerste introduceert hij de principes van de wereld in de Gemeente en ten tweede bekleedt hij de wereld met een aantrekkelijk, maar bedrieglijk religieus gewaad. De vermenging van deze twee ongelijke elementen doet de grens tussen de gelovige en de wereld vervagen. De duivel weet dat heel goed! Dus werkt hij op deze manier aan het vergroten van de *verwarring* in het Christendom. Laten wij dus denken aan de woorden 'U echter' en 'Maar u', die ons helpen om onszelf te onderscheiden als gelovigen die werkelijk Christus hebben leren kennen en trouwe getuigen van de Heere zijn te midden van deze wereld.

Philippe Laügt

Vul telkens heel ons hart met Uw liefde, Heere.
Laat het in vreugd' en smart branden tot Uw ere.
Redder, Uw liefdemacht heeft redding ons gebracht!
Heere Jezus, heers nu vrij over heel ons leven.
Oprecht verlangen wij U ons hart te geven.

Weest nuchter, waakt!

'Weest nuchter, waakt; uw tegenpartij, de duivel, gaat rond als een brullende leeuw, op zoek wie hij zou kunnen verslinden' (1 Petr. 5:8).

De satan verlangt ernaar om de wereld in de één of andere vorm tussen uw ziel en Christus te plaatsen. Het maakt hem niet uit hoe gering of in welke vorm. Als u wist hoe iets kleins al beantwoordt aan zijn doel, zou u waakzaam zijn. Het zit hem niet in wat groot is of wat bekend staat als schandelijk; dat is alleen maar de verdere *ontwikkeling*, niet het *begin* van kwaad. Hij probeert u niet te vernietigen door iets schandelijks, maar door schijnbaar onschuldige kleinigheden – dingen die niemand zullen schokken of ontstemmen. Toch vormen ze het dodelijke en geniepige vergif dat bedoeld is om uw getuigenis te vernietigen en u af te trekken van Christus. Vraagt u zich af wat deze alarmerende symptomen zijn en waar ze zichtbaar worden? Deze vraag toont in zichzelf al het karakter aan van het gif waarvan de satan gebruikmaakt.

U wordt geïnfecteerd met de geest van de wereld. Er is een dode last, een belemmering, een gebrek aan kracht dat zich zo duidelijk openbaart in de samenkomsten dat het is of uw hart zichtbaar tentoongesteld werd en de gedachten erin hardop gelezen.

Een vorm van goddeloosheid zonder kracht wordt onder gelovigen vaak net zo duidelijk gezien als in de Christenheid in het algemeen. Zo zeker als u zich bezighoudt met de wereld, zo zeker zult u afdrijven naar het niveau ervan. Als u zich bezighoudt met de wereld, zal de bevoorrechte plaats die u inneemt, u niet meer beschermen, maar u alleen blootstellen aan een grotere veroordeling. U moet kiezen: Christus of de wereld. Gods genade heeft u in uw onwetendheid wel uit de wereld getrokken, maar God

zal nooit toestaan dat u Zijn genade verkwanselt en onverantwoordelijk en immoreel handelt wanneer u afgescheiden bent geweest van de wereld.

Bedenk dat u de plaats inneemt en aanspraak maakt op het voorrecht van iemand van wie de ogen geopend zijn. Als dit aan de ene kant onuitsprekelijk gezegend is (en dat ís het!), dan is het aan de andere kant de meest verschrikkelijke positie waarin een mens kan zijn als zijn toestand niet recht is voor God.

J.N. Darby

Geen aansluiting

Een zuster heeft een aantal ervaringen opgeschreven die ze heeft beleefd toen ze evangelisatielectuur uitdeelde, met name de bekende brochure 'Zuiver goud' met Bijbelteksten. Graag delen we af en toe een ervaring van haar om elkaar aan te sporen tot gebed voor de dienst van het Evangelie, maar ook om zelf ideeën op te doen hoe we zouden kunnen getuigen.

Het was even stevig doorlopen, maar ik heb mijn trein gehaald. Mooi, dan ben ik nog redelijk op tijd thuis. Tegenover mij zit een man, strak in het pak. Ik schat hem midden dertig. Ik bid in mijn hart en geef hem even later een 'Zuiver goud'-brochure. Hij kijkt erin en bedankt me beleefd. Ik probeer een gesprek met hem aan te gaan door te zeggen dat het gedeelten uit de Bijbel

zijn en dat het niet uitgaat van een organisatie. Ik zeg dat ik gewoon blij ben met mijn Bijbel en vraag of hij ook wel eens in zijn Bijbel leest, ervan uitgaand dat het heel normaal is dat een mens een Bijbel heeft en erin leest. Nederlanders zijn toch zeker een Christelijk volk? Althans … zo zien de andersgelovigen ons.

Deze vanzelfsprekendheid schijnt hem te prikkelen. Een modern denkend mens heeft de Bijbel en alles wat daarmee te maken heeft, ver achter zich gelaten – zo is zijn mening. Ik dank hem in stilte voor het compliment dat ik dan geen modern denkend mens ben, maar vervolg het gesprek met een aantal laagdrempelige vragen. Er ontstaat toch een heel lang gesprek.

Hij vertelt over zijn gezondheid. Ongeveer elf weken geleden is hij geopereerd aan een gecompliceerde rughernia. Totaal uitgeschakeld was hij. Zo maar pats-boem, midden uit het leven geplukt en stilgezet. Er volgt een gedetailleerd verslag van de weg langs de neurologie, van de second opinion en de uiteindelijke behandeling, de chirurgische ingreep. Maar hij bekeek het leven van de positieve kant en nu ging het weer een stuk beter met hem. Hij was onlangs weer lekker een weekend wezen housen. Maar de dag na al dat gedans kon hij toch maar moeilijk lopen en zitten …

Ik merk dat ik geen aanknopingspunten vind om hem aan zijn Schepper te herinneren. Niet elk gesprek is een succes. Tenminste, zo op het eerste oog …

Hij moet er bij de volgende halte uit. Dat is zijn eindbestemming. Als hij opstaat, knikt hij mij vriendelijk toe en wenst hij mij nog een goede reis. Als hij op het perron langs mijn raam loopt, kijk ik hem na en bid ik voor het ‘zuivere goud’ dat hij nu in zijn binnenzak heeft zitten.

Gods Woord keert nooit ledig weer. Dat geloof ik.

Weetje

Al langere tijd is het maandblad ook digitaal te lezen, via onze website. Het webadres is:
https://www.uithetwoordderwaarheid.nl/service/maandblad/

Attendeer gerust anderen hierop!

Graag nodigen wij u uit voor de

BIJBELSTUDIECONFERENTIE – D.V. 13 – 15 november 2026

Thema: **Christus zoals gezien in de 7 brieven in Openbaring 2-3**

We hopen ons in de studies dit jaar bezig te houden met lessen over de Persoon en het werk van Christus, zoals we ze vinden in dit bijzondere Bijbelboek.

Naast de studies is er uiteraard tijd voor zingen, gebed, gesprekken enz. Tijdens enkele studies is er een apart kinderprogramma.

Onderkomen:	de ruime vergaderzaal De Hof & logies-accommodaties De Eik en De Iep van conferentiecentrum De Kroeze Danne, Kappelhofsweg 14, Ambt Delden
Aankomst:	vrijdagmiddag 13 november 2026 vanaf 16.30 uur
Vertrek:	zondagavond 15 november 2026 rond 18.45 uur
Programma:	Er is een uitgebreid programma beschikbaar, vraag hier gerust naar!

U krijgt bij aanmelding een formulier waarop aantallen personen aangegeven kunnen worden. Graag per mail opgeven.

Verdere informatie:

Telefoon:	0543 - 47 74 44
E-mail:	admin@christelijkjeugdwerk.nl
Internet:	www.christelijkjeugdwerk.nl

Nadenkertje

Inmiddels is de beroemde Engelse kunstenaar die als de beste beeldvervalser van de 20e eeuw beschouwd mag worden, gestorven. Zijn naam doet hier niet ter zake, maar wel zijn leven en zijn werk. Eerst hield de getalenteerde jongeman zich bezig met het restaureren van beelden, maar al snel was dat niet meer genoeg. De volgende stap was dat hij handtekeningen van beroemde oude meesters kopieerde. Dat deed hij zo goed dat zelfs kunstkenners de vervalsing niet opmerkten. Geslepen handelaren vroegen hem onbekende tekeningen van bekende meesters te 'ontdekken' – dus te maken met het doel te bedriegen – en dat deed hij dan met grote bekwaamheid.

Wat ons misschien verbaast, is dat deze meester-vervalser door veel mensen gewaardeerd werd. En ook de kranten schrijven over deze man met respect.

Jezus Christus, de Heere, gebruikte tegenover Zijn tijdgenoten duidelijke woorden als Hij over de duivel als de leugenaar en de vader, dus de oorsprong, van de leugen sprak. De mensen geloofden 2000 jaar geleden de woorden van Jezus Christus niet, hoewel Hij de waarheid sprak. De reden daarvoor noemt Jezus hun recht in het gezicht: 'U bent uit uw vader, de duivel' (Joh. 8:44). Over het algemeen lijken vader en zoon op elkaar, ze hebben hetzelfde bloed in zich en soortgelijke neigingen. Maar waarheid en leugen zijn als water en vuur. Tot op de dag van vandaag is dat zo gebleven, want de mensen zijn niet veranderd.

Maar Jezus Christus, de Waarheid zelf, kan en wil van de verslaving van de leugen en ook van de zonde in het algemeen vrijmaken. Het zou een wonder zijn als een lezer bij zichzelf de noodzaak daartoe zou inzien.